

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินของนักโทษเด็ดขาดในเรือนจำจังหวัดสมุทรสาคร” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อศึกษาภูมิหลังและลักษณะวิธีการกระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการก่อคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดสมุทรสาคร และเพื่อแสวงหาแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักโทษเด็ดขาดชายและหญิงที่กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินที่มีสถิติจำนวนมากที่สุดใน 3 อันดับแรก ประกอบด้วย คดีลักทรัพย์ 77 คน คดีชิงทรัพย์ 46 คน และคดีปล้นทรัพย์ 31 คน ซึ่งถูกควบคุมตัวในเรือนจำจังหวัดสมุทรสาครทั้งหมด จำนวน 154 คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS สามารถสรุปผลการศึกษาเป็นภาพรวมได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล (ปัจจัยภูมิหลัง)

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน 96.1 เป็นเพศชาย ร้อยละ 52.6 มีอายุน้อยกว่า 25 ปี นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด ร้อยละ 50.0 จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา และร้อยละ 35.7 จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 55.8 ยังโสด และมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯและปริมณฑล ร้อยละ 63.6 โดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 75.3 และมีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 47.4 ส่วนร้อยละ 37.7 มีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท แต่ไม่มีหนี้สิน ร้อยละ 76.6 ส่วนกลุ่มที่มีหนี้สินร้อยละ 23.4 มีหนี้จำนวนมากกว่า 10,000 บาทขึ้นไป เพราะต้องมีภาระรับผิดชอบในครอบครัวถึงร้อยละ 72.1 แต่ในด้าน การมีประวัติการเสพยาเสพติดมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือเคยเสพยาร้อยละ 57.8 และไม่เคยเสพยา ร้อยละ 42.2 การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรก ร้อยละ 83.8 อาศัยอยู่ในเมือง ร้อยละ 68.8 โดยพักอาศัยในหอพักหรือบ้านเช่า ร้อยละ 46.1 ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว ร้อยละ 51.3

สำหรับการกระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ กลุ่มประชากรส่วนใหญ่กระทำผิดคดีลักทรัพย์ ร้อยละ 50.0 คดีชิงทรัพย์ ร้อยละ 29.9 และคดีปล้นทรัพย์ ร้อยละ 20.1 นอกจากนั้นยังเคยกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ทั้งที่ถูกจับกุมและไม่ถูกจับกุม โดยกระทำผิดในคดีลักทรัพย์มากที่สุด ร้อยละ 53.9 รองลงมาคือ คดีชิงทรัพย์ ร้อยละ 16.2 รับของโจร ร้อยละ 14.9 และปล้นทรัพย์ ร้อยละ 13.0 ส่วนใหญ่จะกระทำร่วมกับพวก ถึงร้อยละ 65.6 โดยมีจำนวนพรรคพวกที่ร่วมกระทำผิดประมาณ 1-2 คน ร้อยละ 51.5 ในด้านประสบการณ์ที่กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ส่วนใหญ่กระทำมาเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน ร้อยละ 69.5 และร้อยละ 15.6 ทำมาแล้วประมาณ 6 เดือน-1 ปี

2. ปัจจัยภายนอก (สภาพแวดล้อมทางสังคม)

ค่าเฉลี่ยปัจจัยในด้านการคบเพื่อน พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อน ๆ โดยไม่มีการปฏิเสธ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ การคิดว่าเมื่อทำสิ่งต่าง ๆ ตามเพื่อนจะทำให้เพื่อนยอมรับมากขึ้น ($\bar{X} = 2.81$)

ค่าเฉลี่ยปัจจัยในด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย พบว่าประเด็นส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ สังคมที่ท่านอยู่จะยกย่องนับถือผู้ทำผิดแต่หลุดรอดการจับกุมของตำรวจได้ อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 1.77$)

ค่าเฉลี่ยปัจจัยในด้านโอกาสในการกระทำผิด พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับแรก ได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจทำให้ท่านเกรงกลัวไม่กล้ากระทำผิด อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.42$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ หากมีโอกาสที่เหมาะสมในการกระทำผิดท่านจะลงมือทำเสมอ ($\bar{X} = 2.06$)

ค่าเฉลี่ยปัจจัยในด้านกฎหมาย พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ท่านคิดว่าผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ถูกจับกุมลงโทษส่วนใหญ่เป็นคนด้อยโอกาส และยากจน ($\bar{X} = 3.45$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ เวลาที่ตัดสินใจจะกระทำผิดไม่เคยสนใจถึงบทลงโทษทางกฎหมาย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$)

สรุปภาพรวมของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยภายนอก (สภาพแวดล้อมทางสังคม) พบว่า ปัจจัยด้านกฎหมาย ด้านการคบเพื่อน และด้านโอกาสในการกระทำผิด อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13, 3.01 และ 2.79 ตามลำดับ ส่วนด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.01

3. ความคิดเห็นต่อแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

1. เรือ่นจำควรให้การฝึกอบรมวิชาชีพที่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริงภายหลังพ้นโทษ เพิ่มเติม ($\bar{X} = 4.61$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. เรือ่นจำควรให้โอกาสในการศึกษาเพิ่มเติม ($\bar{X} = 4.58$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. เรือ่นจำควรให้ผู้ต้องขังมีการเตรียมพร้อมในการวางแผนการดำเนินชีวิตภายหลังพ้นโทษ ($\bar{X} = 4.58$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. สังคมควรให้โอกาสผู้ที่พ้นโทษกลับตัวเป็นคนดีไม่ตีตราผู้ที่เคยจำคุก ($\bar{X} = 4.51$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. สังคมควรให้โอกาสในการประกอบอาชีพสำหรับผู้ที่พ้นโทษเพื่อไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ($\bar{X} = 4.51$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
6. เรือ่นจำควรให้การอบรมขัดเกลาทางสังคม เพื่อสร้างค่านิยมที่ถูกต้องให้กับผู้ต้องขัง ($\bar{X} = 4.46$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
7. คนในครอบครัวควรให้โอกาสและให้กำลังใจและมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เสริมสร้างความผูกพันในครอบครัวของผู้ต้องขัง ($\bar{X} = 4.43$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
8. เรือ่นจำควรอบรมให้ความรู้ความเข้าใจในด้านกฎหมายกับผู้ต้องขัง ($\bar{X} = 4.40$) อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
9. เรือ่นจำควรสนับสนุนให้ผู้ต้องขังได้การพัฒนาจิตใจและส่งเสริมศีลธรรม ($\bar{X} = 4.38$) อยู่ในระดับเห็นด้วย
10. เรือ่นจำควรให้ผู้ต้องขังได้เข้าร่วมโปรแกรมแก้ไขเฉพาะสำหรับผู้กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ ($\bar{X} = 4.15$) อยู่ในระดับเห็นด้วย

ข้อเสนอแนะของผู้ศึกษา

1. เรือ่นจำควรมีการจัดทำโปรแกรมการแก้ไขผู้กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ โดยการแยกกลุ่มประเภทคดีและปัจจัยสาเหตุในการกระทำผิดเพื่อให้ผู้ต้องขังได้รับการอบรมแก้ไขได้ตรงตามความต้องการและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น
2. เรือ่นจำควรมุ่งเน้นในการอบรมให้ผู้ต้องขังได้ทราบถึงบทลงโทษตามกฎหมายให้เกิดความเกรงกลัวต่อบทลงโทษและปฏิบัติตามกฎระเบียบโดยเคร่งครัดเพื่อให้รู้สึกเข็ดหลาบต่อการถูกลงโทษจำคุก

3. เรือนจำควรให้การอบรมและส่งเสริมศีลธรรมกับผู้กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ให้สามารถดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่โลภและขี้ให้เห็นถึงผลกระทบกับตัวผู้ต้องขังและครอบครัวจากการถูกจำคุก เพื่อไม่ให้กลับไปกระทำผิดซ้ำ

4. เรือนจำควรมีการนำครอบครัวของผู้ต้องขังเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูเนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันหลักในการช่วยเหลือให้ผู้ต้องขังสามารถกลับตนเป็นคนดี

5. เรือนจำควรจัดอบรมในสาขาวิชาชีพให้ผู้ต้องขังต้องการและมีความถนัด

6. เรือนจำควรมีเงินทุนกู้ยืมให้ผู้ต้องขังสามารถนำไปใช้เป็นทุนประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ

7. ควรมีการนำอาสาสมัครเพื่อติดตามผลเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไป และคอยให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้พ้นโทษมีผู้คอยให้คำแนะนำและดูแล รวมทั้งเป็นการนำประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขผู้กระทำผิด

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาคั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของบทลงโทษทางกฎหมายกับผลในทางยับยั้งการกระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

2. ควรศึกษาทัศนคติของเจ้าหน้าที่ต่อการจัดโปรแกรมแก้ไขผู้กระทำผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์